

RAUHAA JA PAUHUA

ÄÄNILEVYISSÄ LATAUS JA DYNAMIIKKA OVAT OLEELLISIA. KUMPIKIN VOI ILMETÄ TALLENTEEN SISÄLLÖSSÄ MITÄ ERILAISIMPINA YHDISTELMINÄ. USEIN TASAPAINOINEN MIKSAUS ON NAMEIN.

TEKSTI & KUVA | MATTI KOMULAINEN

Kaukomaille! **Matthieu Saglion** selo soi eksotiikkaa. Se kytkee musiikin Välimeren kulttuureihin. El camino de los vientos tulee iholle hivelevin soinein pohjoisafrikkalaisen sykkeen sulautuessa klassiseen ja jazzin etno-beatiin.

Balance hakee stabiilia olotilaa nimensä mukaisesti. **Trion** muusikot kuuntelevat toisiaan intuitiivisesti, tuloksena aisteihin hiipivää dynaamista ääniosaamista. **Soitin** on väline ja päämäärä ajatustenvaihdossa, voisi kolmikon dogma kuulua.

Jean-Louis Martinier ja **Kevin Seddiki** niputtavat tyylejä ja tekstuureja samalla palolla. Hanuri ja kitara sointuvat yhteen luomusti. Sitä on myös ulosanti, maanläheistä ja lämmintä. Tango sytyttää. **Tuomari Nurmio** ja **Wolfgang Haffner** tutkivat orkestereineen ilmaisumuotoa sydän edellä. Suomityylissä petetään, surraan ja kaivataan, saksalaisnäkemys taas on salonkikelpoista askelusta. Molempi parempi.

Sam Gendel tulkitsee jazzstandardeja omintakeisesti. Efekoitu saksofoni ja koneet tuottavat kasarimaisesti ujeltavaa fuusiota, jota alataajuustaituroin-

ti potkuistaa. Jopa Miles Davisin Freddie Freeloader svengaa freesisti näillä opein.

The Snuts tekee saman indierockille. Skotlannin Whitburnin kasvatti saa soiton rullaamaan tarttuvan remuisasti laulaja-kitaristi Jack Cochranen johdolla. Tuhti jytinä muistuttaa hieman mahtisaundi-Kasabiania, mikä on iso plussa.

Paul Weller on monille yhä The Modfather. On Sunset onkin peribrittiläistä sinisilmäsoulia. Tyyliniekän omin tapa

tehdä musiikkia on yhdistää värejä isosta paletista hyvässä seurassa, kuten The Style Councilin Mick Talbot todistaa läsnäolollaan.

Early James erottuu persoonallisella äänellään. Alabamalainen rohisee uskotavasti esikoisellaan, joka suo juurihoitoa folkista kantriin. Vetovoimaa lisää se, että levy tehtiin Nashvillessä The Black Keys -pomo Dan Auerbachin omalle labelille. Vastaavalle ilmaisulle yleisöä 1960-luvulla haali **Gordon Lightfoot**. Kanadalainen

on ohittamaton ikoni alalla, mikä kuuluu uusimmaltakin mies ja kitara -sooloalbumilta – muuta ei tarvita.

Fadhilee Itulya kytkee kenialaista perinnettä nykyhetkeen. Kitaristi ammentaa Länsi-Kenian omutibo-tyylistä. Sen myötä Kwetu keinuu lempeästi etno-, funk- ja soulmuedeissa. Tradition ydin taas soi hypnoottisissa isukuti-perkussioraidoissa. **Ssewa Ssewa** on 22-kielisen janzi-harpun taituri. Ugandalainen luo Kampalan groovea, jossa solistin sametiset rekisterit pohjustetaan mukkealla alataajuusmurinalla ja elektroakustisella säestyksellä.

Lapin kamariorkesteri työstää **Outi Tarkiainen** sävellyksiä John Storgårdsin johdolla. Maa, kevään tytär ja Saivo sähköistyvät kontrasteista. Virpi Räisänen ja Jukka Perko generoivat latausta alkuvoimaisesti. Mezzosopraano ottaa Gaian hahmon pannen aavat järisemään, saksofonisti taas muovaa herkkävaistoisesti kuvallista sävelkieltä.

Gloriae Dei Cantores tulkitsee **Arvo Pärtin** Stabat Materin. Massiivinen kuoro teos kääntyy amerikkalaislaulajilta yllättävän minimalistiseksi. Salve Reginaankin ujutetaan vokaalien rinnalle lähinnä urkujen huiluääniä ja sivuutetaan mahdollisuus jousiorkesterin möyhennykseen.

Mats Eilertsen Trio ja **Trio Mediaeval** sen sijaan ottavat kaiken irti audiospektristä. Memorabiliassa naiskuoron eeteriset skaalat nostetaan toiseen potenssiin meditatiivisella huolla sekä Mats Eilertsenin ja Thomas Strønenin bassotajuusteella.

Jori Huhtala profiloituu kontrabassistiksi, vaikka sähköbasso on kuulemma miehen ykkösleka. **Talambossa** hän pääseekin irrottelemaan estoitta vaihtuvilla miehityksillä. Nelikielisten lisäksi arsenaali venyy sormioista ohjelmointiin, mikä lataa sointiin ennalta arvaamattomia tasoja. Samalla levy kasvaa ulos oletuksista, rikkaaksi musiikiksi ilman jazz- ja fuusioleimoja.

Antti Lötjönen tukeutuu kontrabassoon nimikkodebyyttillään. Quintet East ammentaa perinteestä mutta tähyää etuhorisonttiin. Monipuhallinsektio heittää hillittömiä irtopalloja, ja liideri suo tilaa myös patteristin säkenöinnille.

Sama klikki suorastaan liekehti Lonnassa 2019. **We Jazzin liveplatat** vahvistavat käsitystä, että jazz on usein parasta yleisön edessä. Heijastusvaikutus kannustaa parhateen myös muita. Esimerkiksi Alder Ego Ateneumissa ja Oaagaada Lonnassa erottuvat herpaantumattomalla paahdollaan.

Eva Krusen kontrabasso puhuu lämmintä kieltä. Sen ympärille köynnöstyvät harmonisesti oboe, saksofonit, piano ja rummut. Orgaanisen saundin kruunaa tiimin vähän on paljon lähestymistapa.

Maxence Cyrin hioo pianominimalismia, vaikka loi maineensa irtioitoilla teknoa myöten. Aurorassa hän täydentää sointia paikoin jousitriolla. Omimmillaan maestro on kuitenkin kytkiessään saundiinsa sähköt. Silloin piano asettuu koneiden jatkumoon tyylikkäästi.

Benjamin Moussay on Louis Sclavis'n pianisti. Promontoire syntyi kuitenkin yksin, ja se peilaa tarkkaan Moussayn sielua. Yhtäällä draamaa sävellyksiin tuo vuorikiipeilyharrastus, toisaalla korostuu kuvallisuus, onhan soitteita improvisoitu myös Jean Renoir'n ja Danny Boylen elokuviin.

Misceo viittaa nimenä ideaan miksatua jazzia ja klassista. Artturi Rönkän pianojazztrio ja Joasia Cieślakin jousiduo tuottavat yhdessä eleganttia fuusiota termin avarimmassa merkityksessä. Puinen sointi

ti täydentää tiheän jännitteistä kokonaisuutta.

Trió Kontrasztissa Stevan Kovacs Tickmayer (pianot, sormiot, elektroniikka) dominoi äänikuva, vaikka kollegat tilansa ottavatkin. **Nimi Cryptic Scattered Images of Time Forgotten on enne: kokkaaminen ei päästä kuuntelijaa helpolla. Se, joka sinnittelee uusintakierroksille, palkitaan kuitenkin freeseillä visioilla, joista riittää rattoa pitkäksi ajaksi.**

The Weeknd eli Abel Makkonen Tesfaye retkutti monia alku-urallaan – sehän kuulostaa aivan Michael Jacksonilta! After Hours muistuttaa hetkittäin idoliyhetydestä, mutta tuotanto on jotain muuta. Sähköinen sielupop ei yllä aivan edellisen Starboy-albumin puhtiin, mutta hienoja aksentteja väläyttelevässä soundissa on yhä jujua.

Norah Jones oli pop silloinkin, kun hän tulkitsee Hank Williamsin veroisia roots-juhuja. Ravi Shankarin tyttäresi häntä ei tunnista nytkään. Kissamaisesti venytelvä levy soi tutun hunajaisesti, ameri-

ESITTÄJÄ	ALBUMI	JULKAISIJA	FORMAATTI
Matthieu Saglio	El camino de los vientos	ACT	cd
Balance	For We Know in Part	BMC	cd
Jean-Louis Martinier & Kevin Seddiki	Rivages	ECM	cd
Tuomari Nurmio & Kongontien Orkesteri	Tangomanifesti	Svart	lp
Wolfgang Haffner	Kind of Tango	ACT	cd
Sam Gendel	Satin Doll	Nonesuch	cd
The Snuts	Mixtape EP	TSR	cd
Paul Weller	On Sunset	Polydor	cd
Early James	Singing for My Supper	Easy Eye Sound	cd
Gordon Lightfoot	Solo	Warner	cd
Fadhilee Itulya	Kwetu	Naxos	cd
Ssewa Ssewa	Nva k'la	ARC	cd
Outi Tarkiainen	The Earth, Spring's Daughter & Saivo	Ondine	cd
Arvo Pärt	Stabat mater	GDC Recordings	sacd
Mats Eilertsen Trio & Trio Mediaeval	Memorabilia	NXN	cd
Talambo	Delusions of Grandeur	Eclipse	cd
Antti Lötjönen Quintet East	ALQE	We Jazz	lp
We Jazz Live Plates 2 / 3	Ateneum 2019 / Lonna 2019	We Jazz	lp / lp
Eva Kruse	New Legend	Prophone	cd
Maxence Cyrin	Aurora	Parlophone	cd
Benjamin Moussay	Promontoire	ECM	cd
Misceo	Better Word for Love	AMP	cd
Trió Kontraszt	Cryptic Scattered Images of Time Forgotten	BMC	cd
The Weeknd	After Hours	Republic	cd
Norah Jones	Pick Me Up Off the Floor	Blue Note	cd